

"Bụt Chùa Nhà Không Thiêng"

Ngô Băng Tâm

Có lẽ có một vài cha mẹ cố gắng dạy tiếng Việt ở nhà không thành công, có khi cũng thốt ra câu nói "bụt chùa nhà không thiêng," tôi cũng đã từng làm như thế.

Trước khi sanh hai cháu, tôi có đến thăm một gia đình người Việt. Thấy ba cháu nhỏ của người bạn không nói được tiếng Việt. Tuy có vẻ các cháu hiểu người lớn nói gì nên mỗi khi bố mẹ hay ông bà nói tiếng Việt, các cháu trả lời bằng tiếng Anh. Thấy vậy tôi tự nhủ thầm trong bụng sau này nếu có con, chúng tôi phải dạy cho các cháu nói tiếng Việt. Ấy vậy mà mọi chuyện thật không dễ như tôi nghĩ. Ban đầu tôi tự tin là với chút kiến thức sư phạm và quyết tâm, tôi có thể dạy các con mình dễ dàng. Tôi nhờ ông bà nội mua một bộ sách dạy Việt ngữ cho hai cháu, nhưng khi các cháu biết đọc và viết tiếng Anh, tôi thấy việc dạy ở nhà cho hai cháu chẳng dễ dàng chút nào. Mỗi ngày thời gian cứ cuốn theo những hoạt động bên ngoài trường học, nào là học bơi, học đàn piano, làm bài làm ở nhà, đến khi dành một chút thời giờ cho tiếng Việt thì các cháu tỏ vẻ không thích học. Có khi lại hỏi "tại sao con phải học tiếng Việt," hay "tiếng Việt khó quá vì con phải nhớ dấu."

Chuyện học tiếng Việt bữa có, bữa không nên sau một thời gian dài tôi thấy không tiến triển đến đâu. Cũng may mắn cho tôi, khoảng tháng 8 năm 2014, thầy Tuyên mách bảo có Trường Việt Ngữ Saddleback mới bắt đầu năm học nên tôi đã ghi danh cho hai cháu vào học. Tôi tự nhủ chắc là "bụt chùa nhà không thiêng," thôi thì thử cho hai cháu đến trường xem có khá chút nào không!

Nhờ từ khi đến trường học tiếng Việt, hai đứa con tôi đã có tinh thần cởi mở hơn về chuyện học tiếng Việt. Hai cháu thấy có nhiều bạn cũng như mình, các bạn cũng tóc đen, da vàng; các bạn cũng nói tiếng Anh thông thạo hơn tiếng Việt nhưng cố gắng nghe lời cha mẹ đến trường mỗi chiều Chủ Nhật để học tiếng. Mỗi buổi học về tôi thấy các cháu phấn khởi vì mỗi lần phát biểu hay làm bài tốt được thầy cô thưởng đồ chơi, kẹo hay bánh. Khi biết cuối năm thầy cô giáo còn xếp thứ

hạng trong lớp nên có vẻ hai cháu có động lực để cố gắng hơn.

Giờ đã hơn hai năm trôi qua, nhờ đều đặn đến trường và làm bài ở nhà mỗi tuần, tôi thấy tiếng Việt của hai cháu tiến bộ hẳn ra. Hai cháu bắt đầu đọc được những câu chuyện đơn giản bằng tiếng Việt và cũng cố gắng nói tiếng Việt nhiều hơn, tuy nhiên có nhiều câu "nửa nạt nửa mỡ" (nhưng khi nói chuyện với nhau vẫn toàn dùng tiếng Anh). Tuy thế, tôi cảm thấy rất hạnh diện về các con vì hai cháu tiến bộ hơn trước.

Phần tôi, lúc hai cháu vào học, tôi đã xin cô hiệu trưởng lúc bấy giờ là cô Cao Cẩm Vân vào phụ giảng Lớp Võ Lòng của cô Thúy Vân. Nhờ thời gian phụ lớp, tôi đã học hỏi thêm cách giảng dạy tiếng Việt cho trẻ nhỏ. Năm 2015, cô hiệu trưởng Đặng Mỹ Hạnh cho "lên chức" thành cô giáo chính của lớp Võ Lòng. Dần dần tôi cảm thấy mình yêu cái việc "gõ đầu trẻ" này (tất nhiên khi nói các em không nghe thì phải năn nỉ hay dụ dỗ chứ gõ đầu mấy em, mấy em bỏ về thì cô sẽ "mất dạy" luôn).

Khi tham gia vào công việc giảng dạy tiếng Việt ở trường, tôi rất ngưỡng mộ ý chí mạnh mẽ của các thầy cô về việc giữ gìn tiếng Việt ở xứ người. Có nhiều thầy cô đã tình nguyện giảng dạy hơn mấy chục năm qua. Có những thầy cô từng là học sinh trong trường giờ đã trở thành thầy cô đứng lớp. Tôi cũng học hỏi cách giảng dạy rất hay của nhiều thầy cô đã và đang tình nguyện ở trường. Mỗi lần tham khảo với các thầy cô về cách giảng dạy, tôi được chia sẻ rất chu đáo. Thêm vào đó, tôi thấy các thầy cô trong trường chăm sóc nhau như người trong gia đình. Ví dụ một chuyện nhỏ như thế này, thấy tôi không có nhiều áo dài, cô Bích Hải lúc nào cũng nói: "Chị có mấy cái áo dài cho bé." Tôi cảm động rất nhiều khi nhận được sự quan tâm tận tình như thế.

Nhờ đổ lỗi vì "bụt chùa nhà không thiêng" mà tôi vô tình biết đến ngôi trường Việt ngữ đáng yêu như thế này. Tôi thấy quyết định cho các con trau dồi tiếng Việt và tôi tham gia vào công việc giảng dạy ở trường là một quyết định đúng đắn. Khi đến trường Việt Ngữ Saddleback, tôi thấy rất nhiều cha mẹ cũng giống như mình, tuy mới sống hay sống lâu ở xứ người, họ vẫn nỗ lực duy trì tiếng mẹ đẻ của mình. Tôi thấy các con mình tiến bộ hơn mỗi tuần khi đến trường. Tôi thấy mình hữu ích hơn cho cộng đồng khi góp chút sức mình vào việc duy trì tiếng Việt và giúp các em hiểu thêm về truyền thống và văn hoá Việt Nam.

Ở hiền gặp lành.

'One good turn deserves another.'